

vi organiserer vores uddannelser. Det er vigtigt at prioritere vores uddannelsessystem, så vores unge bliver bedst muligt uddannede, og det er vigtigt, at folkeskolen er med – vi har jo tidligere foreslået nogle ændringer på det område – og det er også vigtigt, at man holder fast i, at erhvervsstrukturen nok skal ændres.

Det betyder eksempelvis, at muligheden for hjemmearbejde bliver større, for det er en god måde for virksomheder at organisere arbejdet på og også en god måde for medarbejderne. Men så er det ikke for snedigt, må jeg sige til statsministeren, at regeringen går ud og beskatter nogle af de ting, der er fundamentet for hjemmearbejdet, og det må vi jo kigge lidt på.

Investeringen i ny teknologi og produktudvikling er jo også vigtigt for, at det danske samfund kan tjene penge, at vi kan klare os i den internationale verden, men igen: Hvorfor skal erhvervslivet så belastes med yderligere udgifter?

Endelig er der selvfølgelig trygheden i hverdagen, som handler om hjemmehjælp og ældrepleje, hvor vi har ting, der skal gøres. Der er utryghed på mange plejehjem, der er ventelister på sygehusene. Og jo, hvis det ikke kommer i orden, er forståelsen for det internationale samarbejde igen for lille.

På sundhedsområdet vil CD prioritere renoveringen af systemet, renovering af det fysiske system, uddannelsen og de flere og nye instrumenter højest, og vi mener – det må vi sige til Det Konservative Folkeparti – at det er uetisk at give flere garantier på sundhedsområdet, end man kan holde. Vi er nødt til at sørge for, at de garantier, der er givet én gang, bliver opfyldt, og at der ikke begynder at vælte nye garantier ud, som vi slet ikke kan leve op til.

Hvis Danmark skal være en international medspiller, så kræver det, at der er en dialog og en debat i Danmark om de her ting. Det betyder, at vi skal fjerne menneskers frygt, følelsen af urimeligheder i dagligdagen, frygten for, at man i morgen bliver mødt med ting, man ikke kan klare, følelsen af at stå uden for, følelsen af ikke at have nogen fremtid. Det er først, når vi får fjernet det, at Danmark for fuldt tryk kan gå ind i den nye, globaliserede verden.

Dertil kommer så det, som vi naturligvis som politikere kan gøre i dagligdagen. Vi kan sørge for, at der er en politisk stabilitet, vi kan sørge for, at der er en troværdighed over for udlandet i det politiske system, og vi kan justere vores samfund i det omfang, det er nødvendigt i forhold til de udenlandske udfordringer. Det er jo

faktisk det, det drejer sig om, for vinder vi ikke den kamp indadtil, så taber vi en anden kamp udadtil, og så bliver Danmark et eller andet lille frilandsmuseum, der ligger oppe mod nord, som har vanskeligt ved at overleve, som de andre ikke interesserer sig spor for.

Og det er vel også konklusionen i en EU-debat. Man skal passe på ikke nu at bilde sig ind, at hvad der foregår i Danmark, og hvad der foregår ved en folkeafstemning i Danmark kan sætte en fuldstændig ny dagsorden i verden og skabe et helt nyt Europa, selv om alle de andre er i god gænge på vej i en retning, som vi i virkeligheden også burde være tilfredse med.

Elisabeth Arnold (RV):

Der er ikke noget at sige til, at EU-forholdene har været det store emne i debatten i dag. Man kan med rette spørge: Lille land, hvad nu? Vi har en god anledning til at diskutere, hvordan vores forhold i Europa er efter nejdet den 28. september.

Det Radikale Venstre fortolker nejdet den 28. september ganske ligetil og lige ud ad landevejen. Nejdet betyder, at Danmark ikke deltager i den fælles mønt, og det er så det. Det forbehold skal ikke ophæves, det skal bestå, og derfor er det lidt mærkeligt at høre mange af nejsigerne i dag sige, at man ikke har taget nogen konsekvenser af afstemningen, for der kommer den helt oplagte konsekvens af, at nejsiden har vundet, at Danmark ikke deltager i den fælles mønt. Det er konsekvensen. Så klart kan det siges.

Der har været mange reaktioner og mange fortolkninger af nejdet. Men vi, der har været ude i kampagnen i mange måneder, ved jo, at der har været tusinde forskellige grunde til, at folk har sagt nej. Lige fra en indædt modstand mod EU og alt dets væsen til en forsigtig vent og se-holdning, og måske får vi chancen igen om nogle år, men det skal ikke være lige nu. Der er sket for meget, det er gået for hurtigt, vi venter lidt.

Så at fortolke nejdet som en grundlæggende modstand mod yderligere integration i Europa mener jeg vil være forkert. Derfor holder jeg faktisk også meget af hr. Holger K. Niensens fortolkning af nejdet, hvor han jo udtrykkeligt siger, at Danmark fortsat er medlem af EU. Nejdet til euroen var ikke et nej til EU, og det var ikke et nej til fastkurspolitikken. Det var ikke et nej til østudvidelsen, og det var heller ikke et nej til et fortsat samarbejde i Europa. Så derfor synes jeg,